

CRISTELLA AAN ZEE

Anneke van der Putte¹ & Eduard Osieck²

¹Brederostraat 9, 6531 CA Nijmegen ²Van Asch van Wijcklaan 19, 3972 ST Driebergen

Met bijdragen van Ida Bruggeman, Nico Dam, Joost en Dora Stalpers, Eline Vis & Bernhard de Vries

Van der Putte, A. & Osieck, E. (eds.) 2016. Report of the Aphyllophorales weekend in the coastal area of Wijk aan Zee (Province of North Holland). *Coolia* 59(1): 23–31.

The aphyllophorales foray in the exceptionally dry spring of 2015 was based in Wijk aan Zee, in the coastal dunes of North Holland. We here provide a short account of the weekend, and present some of the more interesting records.

Het Cristellaweekend voorjaar 2015 werd gehouden van 8–10 mei aan de kust. Thuisbasis was het Nivon Natuurvriendenhuis Banjaert in Wijk aan Zee.

Het plaatsje Wijk aan Zee ligt stevig ingeklemd tussen de fabrieken van de firma Hoogovens, tegenwoordig Corus, onderdeel van Tata Steel, en in de lucht erboven klinkt bijna voortdurend het geluid van overkomende vliegtuigen. Het is daarom geen voor de hand liggende plaats waar je paddenstoelen verwacht te gaan zien, maar de omgeving van Wijk aan Zee is erg groen en er zijn volop mogelijkheden voor excursies. Wijk aan Zee is bovendien een van de weinige echte zeedorpen die ons land kent. Behalve de fabrieken zijn ook de enorme duinen beeldbepalend. Ze zijn door mensenhand ontstaan: de bewoners hebben eeuwenlang het duin steeds weer opnieuw na een zandstorm beplant met helm, waardoor deze duinen hun huidige hoogte hebben gekregen en het dorp beschermen tegen de zee, maar ook tegen het zand. Het hoogste duin, het Paasduin, is 36 meter hoog.

Wijk aan Zee was rond 1900 een bekende badplaats, maar door de komst van Hoogovens werd het minder aantrekkelijk. Het heeft geen boulevards of enorme hoogbouw, maar in de zomer zijn de rijen strandhuisjes aan de vloedlijn druk bezet.

Vrijdag

Al om 13.00 uur gingen de eerste excursies van start. Een deel van de groep bezocht het open duin van De Rellen. De naam Rellen verwijst naar de vroegere duinbeken (rellen) die bij Wijk aan Zee op het strand uitkwamen.

***Figuur 1.** Zicht op Wijk aan Zee.*

Tata Steel en Nachtegalen. Bijdrage Bernhard de Vries

Het was in mei; de bomen liepen uit en de mensen kwamen evenzo uit hun knoppen. De werkgroep Cristella kwam bijeen in Wijk aan Zee. Op de kaart is deze Wijk nauwelijks te vinden; ingeklemd tussen Heemskerk, Beverwijk en Tata Steel. Het uitzicht aan de zuid- en oostkant wordt gedomineerd door schoorstenen en rook. Het dorp zelf is als een hofje in Amsterdam; een wijkplaats voor rustzoekers. Achter een woonwijk vonden we tegen de duinrand de Banjaert; voor twee dagen ons thuis.

Aan de noordzijde van het dorp liggen duinen en soortenrijke loofbossen. Op vele plaatsen met dichte ondergroei; ideaal voor nachtegalen. Het gekwetter, gefluit en getierelier was in en bij de bosjes niet van de lucht; ongelofelijk wat die beestjes allemaal voortbrengen. We mochten de terreinen in, mits in kleine groepen. We zouden de broedende vogels kunnen verstoren.

De open duinen en kleine bosjes waren gortdroog, Dicht bos was duidelijk beter voor fungi en beschermde tegen de drogende wind.

men. Het gebied is onderdeel van het zogenaamde 'zeedorpenlandschap'. De bewoners van de dorpen gebruikten het land eromheen voor het weiden van het vee en voor het verbouwen van aardappelen en groenten; struikgewas werd gebruikt als hakhout om te stoken en het afval van de visnetten werd er neergegoot. Dat alles bijeen maakt het tot een specifiek eigen landschap. Het gebied wordt tegenwoordig open gehouden door begrazing door runderen.

Het was droog. Veel 'echte' paddenstoelen waren er niet. Maar er zat geregeld iets leuks tussen. Zo vonden we bij een klein plasje, op de door runderen platgetrapte grond, tientallen exemplaren van de Kastanje-inktzwam (*Parasola auricoma*).

Op de mest die door de runderen door het hele gebied wordt gedeponeerd, vonden we al vrij snel kleine donkerrode ascotjes, in groepjes bijeen. Nader onderzoek maakte duidelijk dat het hier ging om het vrij zeldzame Wijnrood spikkelschijfje (*Ascobolus roseopurpurascens*).

Een tweede excursiegroepje, van 'doodhout-liefhebbers', bezocht enkele bosjes ten noorden van De Banjaert. De bosjes bestaan vooral uit esdoorn, populier en zwarte den. Zwart ge-

blakerde takken van de esdoorn zijn een bekend beeld en het gaat dan vaak om het stroma van de Kraterkogelkorstzwam, *Eutypa maura*. Een vrij algemene soort die volgens de nieuwe validatiecriteria geen microscopische controle vereist. Het kan echter geen kwaad zo'n vondst toch onder de stereomicroscop te bekijken en ook de sporen nog even te controleren. Het beeld onder de stereomicroscop bleek te kloppen: de uitgangen van de papillen (ostiolen) waren

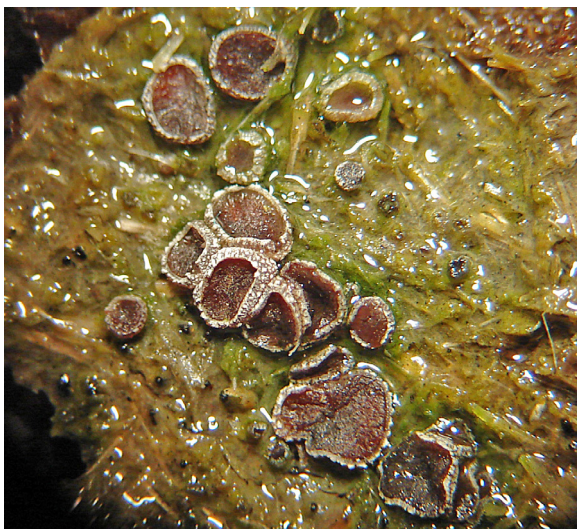
Figuur 2. Kastanje-inktzwam (*Parasola auricoma*).

Figuur 3. *Wijnrood spikkelschijffe* (*Ascobolus roseopurpurascens*).

kruisvormig en de perithecia lagen diep in het hout verborgen. Ook de kleine gekromde sporen waren aanwezig ($6-8 \times 1-1,5 \mu\text{m}$).

Een uitgedroogde gaatjeszwam op een omgevallen populierenstam bleek de Witte populierzwam, *Oxyporus populinus*. In de binnenduinde is dit geen zeldzame soort, die zowel op dood als levend hout kan worden aangetroffen en in het veld vaak gemakkelijk te herkennen is aan de fijne gaatjes (6/mm) en de meerlagige buisjes (het is een meerjarige soort). Onder de microscoop zijn de talrijke cystiden met de kristalkopjes onmiskenbaar. Een andere gaatjeszwam op een dode esdoornstam bleek in het veld niet op naam te brengen en zag er eigenlijk niet erg aantrekkelijk uit om mee te nemen. Dat toch maar wel gedaan, en na microscopisch onderzoek bleek het het Gesploos elfenbankje (*Antrodiella onychoides*) te zijn. De vondst versterkte weer het vermoeden dat die soort helemaal niet zo zeldzaam is als de verspreidingskaart doet geloven (zie verder Coolia 56 (4): 211–213).

Op dode stengels van brandnetel zat behalve het veel voorkomende Brandnetelvulkaantje (*Leptosphaeria acuta*), ook een bleekpaars korstje dat werd gedetermineerd als het Violet wasviltje, *Helicobasidium brebissonii*. Dit is een vrij zeldzame resupinate trilzwam die zowel groeit op kruidenstengels als op dood hout.

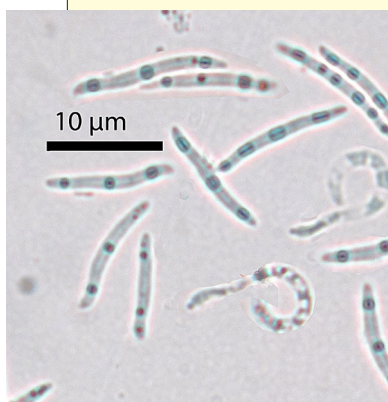
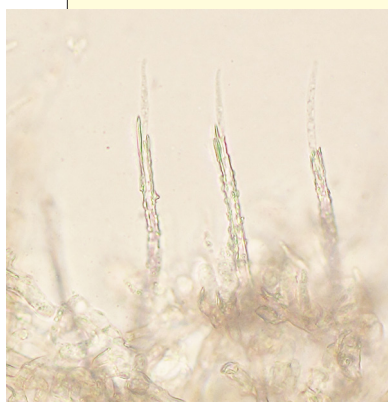
***Mollisia*. Eduard Osieck**

Het geslacht *Mollisia* betreft in de meest kenmerkende vorm blauwgrijze, ietwat grillige kleine schijfjeszwammen op dood hout. Microscopisch gemakkelijk te herkennen aan de groenglazige inhoud van de parafysen. Soortdeterminatie is een vrij hopeloze zaak omdat er alleen een provisorische sleutel van Andreas Gminder beschikbaar is (zie <http://www.mollisia.de/start.html>). Toch kom ik af en toe in de verleiding er eentje te verzamelen en microscopisch te onderzoeken. Dat leidt soms tot een positieve determinatie, maar meestal niet. Dit keer viel direct op dat de sporen tweecellig waren (meestal eencellig bij dit geslacht). De sporen maten $9-11 (-12,5) \times 2,5-3,5 \mu\text{m}$ en hadden enkele kleine oliedruppels. De reactie met KOH was negatief en de ascus-pore kleurde blauw met Melzer's reagens (J+). Met deze kenmerken kwam ik met de genoemde sleutel uit op *Mollisia* 'atlantica', een voorlopige benaming van een nog onbeschreven *Mollisia*. Een zoektocht op internet leverde het bericht op dat een dergelijke mollisia-achtige in Groot-Brittannië op grond van Ellis & Ellis (1997) wordt benoemd als *Niptera ramincola* (<http://www.ascofrance.com/forum/34573/mollisia-niptera-or-tapesia>). Volgens Nauta & Spooner (2000) moet deze soort waarschijnlijk worden gerekend tot het geslacht *Mollisia*. De soort is ook enkele malen uit Nederland gemeld en wordt aangeduid als Houtweekbekertje. Mogelijk gaat het om dezelfde soort, maar dat zal moleculair onderzoek moeten uitwijzen. Dus een soort zonder een goed gefundeerde wetenschappelijke naam.

Figuur 4. *Subulicystidium perlongisporum* (Zeist, Wulperhorst, stengelbasis van distel). (Foto: Ida Bruggeman)

Volgens de sleutel van Bernicchia & Gorjón verschillen beide soorten duidelijk en heeft *S. perlongisporum* langere, smallere sporen ($16\text{--}25 \times 1.2\text{--}2.3 \mu\text{m}$; $Q > 9$) dan *S. longisporum* (sporen: $12\text{--}16 \times 2\text{--}3 \mu\text{m}$; $Q = 4\text{--}7$). Bij het bekijken van sporees van vele Nederlandse collecties bleek echter dat er voor deze kenmerken geen duidelijk hiaat bestaat tussen beide soorten. Sommige collecties hebben bijvoorbeeld sporen die te breed zijn voor *S. perlongisporum*, maar te lang voor *S. longisporum*, terwijl andere Q -waarden hebben die te hoog zijn voor *S. longisporum*, maar tegelijk te laag voor *S. perlongisporum*. Deze overlap werd ook door Duhem & Michel (2001) vastgesteld. Het aantal niet te determineren collecties is vrij groot. Je moet je dus afvragen of er hier sprake is van twee soorten of van één enkele soort met variabele sporen. Op zuiver morfologische gronden ben ik geneigd voor het laatste te kiezen. Tijdens het sporenonderzoek viel verder op dat erg lange sporen zo nu en dan spiraalvormig worden (Fig. 6).

Subulicystidium perlongisporum

Bijdrage Ida Bruggeman

Tijdens het Cristellaweekend vond ik *Subulicystidium perlongisporum*. Deze soort heeft nog geen Nederlandse naam. Hij lijkt macroscopisch als twee druppels water op *S. longisporum* (Priemharig korstje). Allebei zijn het witte, vaak dunne korstjes die door de vele, dicht opeenstaande, fijne cystiden zacht donzig lijken (Figuur 4). Deze cystiden zijn fraai geïncrusteerd (Figuur 5). Beide soorten groeien op plaatsen met een hoge luchtvochtigheid op sterk verrot, vochtig loofhout.

Literatuur

- Bernicchia A. & S.P. Gorjón, 2010. Corticiaceae s.l. Fungi Europaei 12, Ed. Candusso. Italia.
- Duhem, B. & Michel, H, 2001. Contribution à la connaissance du genre *Subulicystidium* Parmasto 1968 (Basidiomycota, Xenasmatales). Cryptogamie, Mycologie 22 (3): 163–173.

Figuur 5. (links boven) Cystiden van *S. longisporum* (Utrecht, Oostbroek).

Figuur 6. (links onder) Sporen, deels spiraalvormig, van *S. perlongisporum* (Noordhollands Duinreservaat, 103162, 502962).

(Foto's: Ida Bruggeman)

Houtdropjeszwam (*Rhizodiscina lignyota*). Bijdrage Eline Vis

In tijden van droogte ga je op zoek naar vochtige plekken. Tijdens een excursie worden alle stammetjes nog eens extra goed bekeken, vooral aan de onderkant, omdat die het langst vochtig blijven. Daar vond ik kleine zwarte stipjes, die met een loepje zwarte Ascomyceten leken te zijn. Ik ben al een tijdje op zoek naar de Houtdropjeszwam. Zouden deze het kunnen zijn?

Het gaat om een 1 millimeter klein, zwart, rond en wat komvormig schijfje, aan de onderkant van een schorsloze loofhouttak. Onder de microscoop bleken de sporen asymmetrisch en gesep-teerd (één sept) en de asci knotsvormig met acht sporen in twee rijen. Tot slot kleurden de asci ook nog licht blauw met Melzer! Het is dus inderdaad de Houtdropjeszwam.

Dit zwammetje verdient wat meer bekendheid. Volgens de verspreidingsatlas is het een zeldzame soort en behalve van een paar plaatsen aan de kust van Nederland ook van Brabant bekend. Ik vermoed, dat hij vaak over het hoofd wordt gezien. Het zou leuk zijn als er meldingen uit andere gebieden zouden komen.

Zaterdag

Ook op de tweede dag viel de groep in tweeën uiteen. Een aantal deelnemers maakte een flinke wandeling door het Tussenduin en spande zich in om door de duindoornstruiken heen de Duinen van Boreel te bereiken. Alle 'koeienpaadjes' tussen de struiken werden geprobeerd, maar tevergeefs: de pogingen moesten worden opgegeven: de duindoornstruiken bleken ondoordringbaar. Uiteindelijk was het eenvoudiger om er te komen dan werd gedacht: via een wel degelijk bestaand pad naar de duinen van Boreel.

Er ligt veel dood hout in het gebied en dat hout stond vol met een houtzwam die nog even wat vragen oproep. Het antwoord kwam van Joost Stalpers, ten gunste van de Voorjaarshoutzwam (*Polyporus ciliatus*) (zie hierna de bijdrage van Joost Stalpers). Minder vragen riep de Harde voorjaarssatijnzwam (*Entoloma clypeatum*) op die overal rond de hier overvloedig voorkomende Meidoorn te vinden was. In deze Duinen van Boreel werd tevens de Grote Viltintzwam (*Coprinellus domesticus*) gevonden en even verderop op een boomstam een uitbundige hoeveelheid ozonium, het oranje 'vilt' dat deze viltintzwammen maken.

De terugweg voerde langs een leeuwerikennest met 5 eitjes, langs sluipwespen en Jacobsvlinders.

Figuur 7 en 8. Links: Grote Viltzwam (*Coprinellus domesticus*), rechts: het zgn. ozonium.

Figuur 9. *Nemanian diffusa*. (Foto: Aldert Gutter)

De andere groep ging naar een overwegend uit eiken bestaand binnenduinrandbos nabij de parkeerplaats Oudendijk (Heems-kerk). Dat leverde zo'n 50 soorten op waaronder Ruwsporig harshaarveegje (*Basidioidendron caesiocinereum*), Kleinsporige wrattandjeszwam, (*Hypodontia pallidula*), Vlekkige korstkogelzwam (*Nemanian confluens*) IJskristalzwam

(*Stypella vermiformis*) en Spitsharig oploskorstje (*Tubulicrinis subulatus*). Van de korstko-
gelzwammen (*Nemanian*) werd ook de algemene Grijze korstkogelzwam (*N. serpens*) gevonden, maar opmerkelijk genoeg ook *Nemanian diffusa* (alle op eikentakken). Van deze soort werd de eerste Nederlandse vondst gedaan op het Cristella-weekend in november 2014 in Groningen (Coolia 58(3): 118-120). De vondst was ditmaal van betere kwaliteit waardoor er een mooie foto van kon worden gemaakt (Figuur 9).

Vlijtig zoeken in bladstrooisel leverde drie soorten op die groeiden op beukendopjes: Beukennapfranjekelkje (*Brunnipila fagicola*), Gewoon franjekelkje (*Lachnum virgineum*) en Beukendopgeweizwam (*Xylaria carpophila*). Zoals ook al uit de Nederlandse namen kan worden afgeleid, zijn de eerste en derde genoemde soort zelfs aan dit substraat gebonden. Het onderscheid tussen Beukennapfranjekelkje en Donkerharig franjekelkje (*B. fus-*

Figuur 10. Naar de Duinen van Boreel. (Foto: Dora Stalpers)

***Polyporus ciliatus* versus
P. lepideus. Bijdrage Joost
Stalpers**

Tijdens de excursie van zaterdag naar de Boreelse duinen vonden we achter het dichte duindoornstruweel op meer open plaatsen honderden exemplaren van *Polyporus ciliatus*, de Zomerhoutzwam, die op ondergestoven hout groeiden. Er was een behoorlijk grote variatie in het materiaal, waarvan de jongere exemplaren een duidelijk grijze tint hadden met kleine schubjes of barstjes in de hoedhuid, terwijl de oudere exemplaren verkleurden tot okerkleurig. Er

Figuur 11. Zomerhoutzwam (*Polyporus ciliatus*).

waren ook exemplaren waarbij de overgang duidelijk te zien was. De steeldiameter was enigszins variabel, met duidelijk slanke vormen, vergelijkbaar met *P. brumalis*, maar ook veel plompere stelen werden incidenteel aangetroffen. Hierdoor ontstond er een discussie rond de vraag of een aantal exemplaren niet zouden behoren tot *Polyporus lepideus*, de Voorjaarshoutzwam. Onze standaardlijst erkent de soorten niet: daar is Kreisel gevolgd, die beide taxa slechts onderscheidt op het niveau van forma.

Een goede reden om eens te gaan neuzen in de literatuur. De meeste flora's schenken vrijwel geen aandacht aan *P. lepideus*. Jahn (2005) doet dat wel en geeft ook een fraaie afbeelding. Hij stelt dat *P. lepideus* alleen gevonden wordt van eind April tot begin Juni, duidelijk schubbig is, met een hoedrand die fijn gewimperd is, een hoeddiameter van 4–8(–10) cm en stelen van 5–12 mm diam. *P. ciliatus* wordt in Juli-Augustus aangetroffen en zou verder verschillen door een veel duidelijker ciliatie van de hoedrand, kleinere hoedjes (1–3(–4) cm diam.) en een dunne (1–3 mm diam) steel. Gemeenschappelijke kenmerken zijn de kleine poriën (jong nog niet met het blote oog zichtbaar, in rijpe toestand nog altijd 5–7 per mm, waarmee het onderscheid met alle andere Europese *Polyporus* soorten gemaakt is (*P. brumalis* heeft veel grotere poren, 2–4, die van *P. varius* zijn iets kleiner, 4–6 per mm, maar daar is altijd een zwarte steelbasis te vinden).

Hierbij moet aangetekend worden, dat de opgave van Bernicchia (2005) niet klopt: zij geeft 7–9 poren per mm voor *P. varius* en 5–7 voor *P. ciliatus*.

Samenvattend: het materiaal uit de duinen geeft een grotere variatie weer dan Jahn beschrijft, met name de sterke verkleuring naar oker (uitdroging) en de grotere variatie in de steeldiameter. De randbeharing van ons materiaal was niet overdadig en meestal vrijwel afwezig. Het was zeker niet sterk gewimperd, ook niet bij jonge exemplaren. De poren waren vrijwel wit, er was nergens sprake van een grauwe of blauwige tint in jonge toestand. (verder op volgende pagina)

Als er sprake is van twee soorten, of onderscheidbare taxa, dan behoort deze vondst tot *P. lepideus*. Dat houdt in, dat een bredere steel geen kenmerk van de soort is, omdat slanke stelen ook voorkomen, maar dat brede stelen waarschijnlijk niet bij *P. ciliatus* worden aangetroffen. De grijzige kleur is een stadiumkenmerk, dat alleen jong voorkomt, maar de kleur wordt uiteindelijk min of meer oker. De schubbighe aanblik is eveneens kenmerkend voor jongere exemplaren, oudere en drogere kunnen vrijwel glad worden.

Literatuur

Bernicchia, A. – Polyporaceae s.l., Fungi europaei 10, Candusso.

Jahn, H. - Pilze an Bäume. Patzer Verlag, Berlin-Hannover.

Ryvarden, L. & Gilbertson R.L. – European polypores II. Synopsis Fungorum 7, Fungiflora, Oslo.

cescens) werd recent gemaakt door Baral *et al.* (1985) op grond van een verschil in sporenbreedte. Laatstgenoemde soort is beperkt tot eikenbladeren terwijl de eerstgenoemde vooral voorkomt op beukenbladeren en beukendopjes. Zo staat het ook vermeld in de vorige Standaardlijst (1995). Sukova (2005) heeft inmiddels aangetoond dat het morfologisch onderscheid tussen deze franjekelkjes niet kan worden gemaakt. Dus waarschijnlijk zijn het toch synoniemen. Toch is het wel nuttig beide te blijven onderscheiden (op grond van het substraat), want misschien blijkt ooit nog eens dat het toch verschillende soorten zijn (bijv. op grond van moleculair onderzoek).

Aan het einde van de excursie voegde Dini Koopmans nog een mooie vondst aan de lijst toe: de Eikenspleetlip (*Colpoma quercinum*). Met een goed zoekbeeld vindt zij die soort geregeld op dode eikentakjes die nog aan de boom hangen. En zo ging het dit keer ook. Om de Eikenspleetlip een beetje te laten zwellen en open te laten gaan werd het takje vochtig weggelegd. Onder de stereomicroscop bleek het een prachtig exemplaar, maar de aandacht werd ook getrokken door een pyrenomycet (kernzwam) die door de schors heenbrak: *Splanchnonema quercicola*, een nieuwe soort voor Nederland. Deze vondst wordt verder beschreven in een apart artikel elders in deze Coolia, tezamen met een kort voor het weekend gedane vondst van een verwante soort.

Figuur 12. Eikenspleetlip (*Colpoma quercinum*).

Op zondag bezochten we landgoed Marquette, op deze voorjaarsdag gelegen tussen prachtige gele velden Doronicum. Er groeiden nog een paar morieljes, al stelden ze niet veel meer voor, zo laat in het voorjaar. Ook langs de Schapenweg ten slotte werden nog enkele exemplaren aangetroffen.

De oogst van dit Cristellaweekend was vanwege de droogte niet indrukwekkend. In totaal werden een kleine 160 soorten paddenstoelen geteld.

Foto's door Anneke van der Putte, tenzij anders vermeld.

Dendrothele citrisporella.

Bijdrage Nico Dam

Alweer zo'n gortdroog voorjaar. De takken die je af en toe op-raapt zijn vrijwel gewichtloos, en zelfs hun onderkant is droog. Nauwelijks een paddenstoel te bekennen, en enkele van de groot-ste optimisten gaan 's avonds zelfs even bij zee kijken, of het misschien mogelijk is om naar Engeland te lopen.

Nu is het echter zo dat zulke omstandigheden op kleine schaal veel vaker voorkomen, en dat er toch paddenstoelen zijn die aan zulke omstandigheden zijn aangepast. *Dendrothele*, bijvoorbeeld, de Puzzelkorstjes. Soorten uit dat genus groeien op schors van levende loofbomen, op overigens kale stammen, blootgesteld aan zon en wind, en het gaat ze goed af. Het in ons land meest algemene Puzzelkorstje, *D. acerina* (Esdoornpuzzelkorstje), groeit op Esdoorn, en Esdoorns stonden er wel in de omgeving van de Banjaert. Na enig zoeken, lekker lui op ooghoogte, vonden we de karakteristieke wittige vlekjes. Als er meer andere paddenstoelen te vinden waren geweest waren ze ongetwijfeld direct als *D. acerina* opgeschreven, maar nu gingen ze toch maar mee om onder de microscoop te bekijken. En dat was maar goed ook. Nu mag je van Puzzelkorstjes verwachten dat het een heel gepuzzel is om ze op naam te brengen, maar in dit geval was één blik voldoende om te zien dat het in ieder geval niet *D. acerina* betrof: bijna ronde sporen, met een papil aan beide uiteinden (regelmatig ellipsoïd bij *D. acerina*). Met de korstzwammenflora van Bernicchia & Gorjón verliep de feitelijke determinatie eigenlijk ook voorspoedig: *Dendrothele citrisporella*. Die soort staat niet in de Standaardlijst, maar is eerder door Ida Bruggeman al wel voor Nederland gemeld.

Korte beschrijving van *Dendrothele citrisporella* Boidin & Duhem

Collectie ND15014, op schors van leven-de Esdoorn(?), in het bos langs de Zeestraat, Beverwijk.

Vruchtlichaam (Figuur 13) vormt kleine, dunne, grijswitte plakjes van nauwelijks 1 cm² groot; op-pervlak droog, heel iets bepoederd (loep!). Sporen citriform (Figuur 14a), ca. 9–10 × 8–8.5 µm, iets dikwandig, glad, kleurloos. Basidia 2-sporig, zon-der gesp. Geen cystiden, maar er zijn wel spaar-zaam vertakte hyfidia aanwezig (Figuur 14b). (Foto's: Nico Dam)

Figuur 14. *Dendrothele citrisporella*. a) Sporen, b) Hyfidia. (Foto's: Nico Dam)

Figuur 13. *Dendrothele citrisporella*. (Foto: Nico Dam)

